

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เพราะไม่เคยภาวนา

วันนี้ตั้งแต่เที่ยงไปแล้วพระจะมาเต็มศาลาละ ศาลาใหญ่ ท่านเจ้าคุณวัดโพธิเป็นหัวหน้ามา เริ่มตั้งแต่เที่ยงเต็มไปหมด ท่านเจ้าคุณวัดโพธิเป็นผู้นำมา เราเป็นฝ่ายต้อนรับทุกปี ต้องเทศน์ทุกปี เทศน์นี้ก็ออกทั่วประเทศไทยเป็นวิทยุไปเลย ออกทั่วประเทศไทย ไปอยู่สวนแสงธรรมก็เทศน์ทุกคืน ไปกรุงเทพดูเหมือน ๒๒ วันหรือไร เทศน์ตั้ง ๔๔-๔๕ กัณฑ์ ฟังซินะ ไปกรุงเทพคราวที่แล้วนี้สวนแสงธรรมเทศน์ ๔๐ กว่า กัณฑ์ ที่สวนแสงธรรมก็เทศน์ออกวิทยุทั่วประเทศไทยเหมือนกัน ทุกวันนี้ไม่เหมือนแต่ก่อน พอเทศน์อย่างนี้ก็ออกไปทั่วประเทศๆ แต่ก่อนไม่มีสิ่งเหล่านี้ เทศน์เฉพาะ แม้ในวงศาลาก็ไม่ทั่วถึง เดียวนี้กระจายออกทั่วถึงหมดเลย

เราอยากให้พี่น้องชาวไทยเราซึ่งเป็นลูกชาวพุทธ มองหน้ามองหลังมองดูบรรพตธรรมบ้าง อย่าให้แต่กิเลสมันจูงไปตลอดเวลา ไม่ดีเลย คนให้กิเลสจูงไปเป็นคนหมดคุณค่าๆ ทั้งนั้น มีเงินทองเท่าภูเขาก็เป็นคนหมดคุณค่า ถ้าไม่ให้ธรรมแทรกเข้าไป รั้งเอาไว้ๆ แล้วเป็นคนหมดคุณค่าทั้งนั้นแหละ ให้กิเลสนักกิเลสพาหามีแต่พาให้จมๆ เดินตามกิเลสไปอย่างนั้นแหละ ถ้ามีธรรมแทรกอยู่ในนั้น ธรรมเป็นเบรคห้ามล้อ เป็นคันเร่ง เร่งด้วยธรรมเจริญ เบรคด้วยธรรมก็มีหลักมีเกณฑ์ ให้เป็นไปตามกิเลสนี้จะไม่มีความนะ คือกิเลสมันเหยียบคันเร่งเรื่อย ๆ

วันนี้พระก็จะมาตอนเที่ยง ตั้งแต่เที่ยงไปแล้วเต็มศาลา บ่ายโมงก็เริ่มงาน นี่เป็นประเพณีอะไรไม่รู้ ท่านเจ้าคุณวัดโพธิสมภรณ์นำคณะศรัทธาทิ้งหลาย ลูกศิษย์ลูกหาพระเณร ตลอดประชาชนในเขตดูว่าอำเภอเมืองอุดรละมั้ง มารวมกันที่นี่ ท่านบอกว่ามาคารวะเรา ท่านว่างั้น มาแล้วเราก็เป็นองค์เทศนาว่าการทุกอย่าง สอนพระเณรสอนมาก ประชาชนก็สอนเหมือนกัน แต่สอนพระเณรมากกว่าประชาชน เพราะพระเณรเราเป็นแนวหน้าหน้าหน้า

เราเคยพูดย้ำแล้วย้ำเล่า ไปตั้งบ้านตั้งเรือนที่ไหนต้องมีวัดมีวาให้เป็นที่อบอุ่น ผ้าเหลืองอยู่ที่ไหนอบอุ่น เราเป็นลูกชาวพุทธไปที่ไหนต้องมีผ้าเหลืองติดบ้านติดเรือนติดสถานที่ต่างๆ ประจำอย่างนั้นตลอดมา เวลาจะหลับจะนอนก็กราบพระ พุทโธ อัมโม สังโฆ แล้วค่อยหลับนอน นี่คือลูกชาวพุทธ ไม่ใช่ล้มตุมนอนเลยๆ ต้องกราบพระเสียก่อน แล้วภาวนาด้วยยี่งตินะ

ใครไม่เห็นคุณค่าของภาวนาเพราะไม่เคยภาวนา พระพุทธเจ้าท่านภาวนา เป็นศาสดาเอกของโลก พระสงฆ์สาวกทั้งหลายที่เป็น สรรณี คัจฉามิ ของพวกเราท่าน

ภาวนา เป็นสภาวะอันเอกของโลก ธรรมเกิดขึ้นได้จากการภาวนาของพระพุทธเจ้า เรียกว่า พุทธิ ธมฺมํ สรณํ คจฺฉามิ ได้ธรรมเอามากราบไหวบูชาจากการภาวนาของพระพุทธเจ้า ค้นพบธรรมดวงประเสริฐเลิศเลอ เข้ากลมกลืนกับใจเป็นอันเดียวกัน เป็นใจที่เลิศเลอ นำมาสั่งสอนโลกก็ปรากฏเป็นสาวกขึ้นมา กลายเป็น พุทธิ ธมฺมํ สจฺฉํ สรณํ คจฺฉามิ ของพวกเรา นี้จากภาวนานะ

การภาวนาคือดูตัวเอง เวลาไม่ภาวนาจิตจะส่งออกนอก หาแต่เรื่องแต่ราวยุ่งเหยิงวุ่นวาย คือจิตนี้ชอบจะออกข้างนอกตลอด รังไว้ไม่อยู่ จะพุ่งๆ ออกข้างนอก จิตตภาวนารั้งเข้ามาสู่ตัวเอง เห็นเรื่องราวของตัวเองที่มันคิดมันปรุงทั้งวันทั้งคืนขึ้นกับใจ ถ้าไม่มีภาวนาไม่ได้เรื่อง มีภาวนาก็ต้องมีสติ จับปับเข้าไปนี้รู้เรื่อง ความเกิดขึ้นของจิตเกิดเรื่องอะไรๆ บ้าง เพราะสมุทัยผลักดันให้ออกคิดออกปรุงต่างๆ อวิชชาอุปจฺจยา สงฺขารา นั้นละ สังขารออกจากสมุทัย อวิชชามันดันให้คิดให้ปรุงต่างๆ ไม่คิดไม่ปรุงอยู่ไม่ได้ มันดันออกให้คิดให้ปรุง ทีนี้เวลาภาวนาตีเข้าไปไม่ให้มันคิด ถ้าคิดก็ให้คิดเรื่องธรรม งานของธรรม เช่น พุทธโธ ธัมโม สังโฆ เป็นคำบริกรรมเป็นต้น นี้เรียกว่างานของธรรมทำให้สงบเย็น งานของกิเลสฟุ้งทั้งนั้นไม่มีค่า ถ้างานของธรรมสงบเย็นเลย

เวลาจิตสงบมากๆ ความคิดความปรุงทั้งหลายนี้เป็นเรื่องรำคาญ จิตไม่อยากจะคิดอยากปรุง รำคาญ แต่ก่อนไม่คิดไม่ปรุงไม่ได้ รำคาญ แน่ๆ ต้องคิดต้องปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ให้เป็นงานของจิต คิดปรุงตลอดเวลา เหมือนกับเด็กเล่นตุ๊กตา แต่อันนี้ไม่ใช่ตุ๊กตามันเป็นฟืนเป็นไฟ ความคิดเหล่านี้เป็นสมุทัยเป็นฟืนเป็นไฟ ทีนี้ภาวนาระงับลง ความคิดปรุงก็เป็นงานของธรรมไปเสีย งานของธรรมเพื่อระงับดับอารมณ์ให้เย็นสบาย

พระพุทธเจ้าเป็นนักภาวนาค้นธรรมขึ้นมาจากการภาวนา พระสงฆ์สาวกเป็นสภาวะของพวกเราที่จากการภาวนา ค้นธรรมขึ้นมาเต็มหัวใจ เป็น สรณํ คจฺฉามิ ของโลกทุกๆ ไป เรา สรณํ คจฺฉามิ เอาธรรมเข้ามาเป็น สรณํ คจฺฉามิ มันชี้เกี้ยวพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ สรณํ คจฺฉามิ เป็นที่พึ่งเป็นพึ่งตายของเราแปลออกแล้วนะ มันไม่อยากจะคิด ถ้าคิดเรื่องนอกเรื่องนาเรื่องยุ่งเหยิงวุ่นวายชอบคิดที่เดียว

เช่นอย่างเข้ามาภาวนาในวัดอย่างนี้มันมีความหมายเมื่อไรการภาวนา มาอบรมในวัดในวามภาวนา มันไม่ได้มาภาวนา มันมาสร้างอารมณ์สร้างฟืนสร้างไฟ ยกโทษยกกรรมเผาไหม้กันตลอดเวลา ออกมาจากปากไหนมีแต่ปากคิดหาโทษเรื่องคนอื่น โทษเจ้าของไม่คิด คิดแต่เรื่องคนอื่น มีไม่มีมันก็ได้เรื่องไปตลอดนั้นละ เขาเป็นอย่างไรคิดหรือไม่ก็ทำตามไม่เป็นก็ตาม มันก็คิดตลอดของมันวุ่นตลอด นักภาวนาอะไรอย่างนั้น

การภาวนาต้องมีความให้อภัยกันถึงถูก ต้องให้อภัย การผูกโกรธผูกแค้นจองกรรมจองเวรชิงดีชิงเด่นกันนี้เป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น อย่างนำมาใช้สำหรับผู้ปฏิบัติ

ภาวนา ให้เปิดออกๆ อย่ามาสะสม ให้อภัยกันได้มนุษย์เรา มนุษย์เราผู้มีธรรมให้อภัยกันไม่ได้ หมดโลกนี้ธรรมไม่มีเหลือละ ต้องให้มีธรรมในใจให้อภัยซึ่งกันและกัน อย่าผูกโกรธผูกแค้นซึ่งดีซึ่งเด่นกันไม่เป็นท่านะ พวกนี้ซึ่งความเลว ซึ่งดีซึ่งเด่นแข่งหน้าแข่งหลังกัน พวกนี้พวกเลว พวกที่สุขุมคือเก็บความรู้สึกด้วยความให้อภัยซึ่งกันและกัน แล้วดูหัวใจตัวเองที่มันจะคิดไปในแง่ร้ายต่างๆ ดูมันด้วยสติๆ แล้วมันจะไม่คิด จิตใจก็จะสงบเย็น ให้พากันจำเอานะ

สอนภาวนาก็สอนอยู่เรื่อยๆ เราก็เหนื่อยแล้วแหละ สอนหมดพุงนะเราสอนเรื่องภาวนา สอนมาได้ ๕๗ ปีนี้มั้ง เริ่มสอนพระในป่าในเขาเสียก่อน เพราะธรรมะเป็นอยู่ในป่า สอนพระอยู่ในป่าในเขา จากนั้นก็เคลื่อนออกมา ออกมาก็มาถึงโยมแม่สร้างความกังวลขึ้น เอาโยมแม่เป็นเหตุ ที่นี้เลยยุ่งกันไปหมด ถ้าไม่มีโยมแม่เราไม่มาบ้านเกิดก็เกิดเถอะบ้านเกิดของเรา เราไม่ได้สนใจกับบ้านเกิดยิ่งกว่าธรรม ตรงไหนที่จะสะดวกสบายในการบำเพ็ญธรรมเราหาอยู่สถานที่เช่นนั้น บำเพ็ญสถานที่เช่นนั้น พระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายก็เหมือนกัน ท่านไม่สนใจกับบ้านกับเรือนที่เกิดที่อยู่ แต่สนใจในอรรถในธรรม และสถานที่อยู่ที่บำเพ็ญเพื่อความสะดวกสบายในธรรมทั้งหลายต่างหาก นั่น ท่านอยู่อย่างนั้นท่านเสาะแสวงหาอย่างนั้น

เวลาภาวนาก็ให้มีเครื่องหมายบ้างนะ วัดนี้ก็ว่าหลวงตาบ๊วเป็นสมภารวัด แต่ลูกศิษย์หลวงตาบ๊วมีแต่เปรตแต่ผีแต่ยักษ์แต่มาร มีแต่คอยจะกัดจะฉีกกัน ยกโทษยกกรรม คุณที่จะมายกให้ฟังเป็นที่รื่นเริงของกันและกันมันไม่มีนะสำนักปฏิบัติธรรม มีแต่ฟันแต่ไฟเผาไหม้กัน มันฟังไม่ได้นะเรา ฟังไม่ได้จริงๆ ปรกติก้อย่างนี้ ไม่เคยที่จะไปหาตตินินทาคนนั้นคนนี้ไม่มีเรา ถ้าผิดบอกว่าผิดทันทีเลย จากนั้นปิดเงียบหายเงียบๆ เหมือนไม่มีอะไร ถ้าควรจะต้องเตือนเตือน ควรจะดุด ตามเหตุผลกลไก จากนั้นเงียบๆ ไปเลย ไม่ได้มียับๆ แยะๆ เรื่องนั้นเรื่องนี้

พวกบ้าปากบอน ปากนี้ อู๊ อู๊ไม่ได้นะ ยิ่งได้นินทาคนนั้นคนนี้เหมือนจะขึ้นสวรรค์ทั้งเป็นละ ไม่ต้องเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา ขอให้ได้นินทาเขายกโทษยกกรรมเขา แบบๆๆ ปากเปราะปากบอนเท่านั้นละ เรียกว่าสวรรค์นิพพานสู้ไม่ได้อันนี้ ได้ทำอย่างนี้พอ มันน่าทุเรศนะ พวกมาภาวนาไม่ทราบว่ภาวนายังไง เอ้อ ดูหัวใจเจ้าของซิ มันคิดมันปรุงเรื่องอะไรมันจะขึ้นจากใจ ถ้าสติดีอยู่แล้วมันจะไม่ปรุง พอเพลอสติเมื่อไร ออกแล้วมหาโจร ออกปล้นบ้านปล้นเมืองแล้วก็ย้อนเข้ามาปล้นเผาเจ้าของตัวเอง ให้พากันจำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละไม่พูดมาก ลมออกหู พูดนี้ออกหูตังอู๊ๆ มันไม่ได้ออกปาก เอาละให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ